

23. siječnja 2008. godine – čitanje optužnice, izjašnjavanje o krivnji, obrana optuženika

Suđenje pratila Iris Vasiljević, Hrvatski helsinški odbor.

Izještava prema tekstu zapisnika: Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava – Osijek.

Suđenje prate i predstavnici OSCE-a.

Predsjednica Vijeća otvorila je zasjedanje, objavila predmet glavne rasprave i sastav Vijeća. Na glavnu raspravu pristupili su Zvonko Ivić, zamjenik ŽDO-a u Šibeniku, optuženi Saša Počuča i braniteljica Vera Bago.

Čitanje optužnice i izjašnjavanje o krivnji

Zamjenik ŽDO-a pročitao je optužnicu.

Optuženik je izjavio da se ne smatra krivim. Izjavio je da će obranu iznijeti na početku dokaznog postupka, sukladno čl. 320. st. 7. ZKP-a.

Obrana optuženika

Krajem 1990. godine nalazio se na služenju vojnog roka u Čapljini, a potom u Puli. 23. kolovoza 1991. dobio je rješenje o privremenoj nesposobnosti za daljnje služenje vojnog roka pa vratio se kući u Knin.

Prijavio se u vojni odsjek. Jovica Novaković mu je predložio da dođe raditi u Okružni zatvor u Knin, koji je tada bio smješten u bolnici, te mu rekao da se osniva jedan vod profesionalnih stražara. Pristao je kako ne bi morao sudjelovati u borbama na prvoj liniji. U zatvoru je počeo raditi 28. ili 29. kolovoza 1991. godine. Novaković mu je rekao da sluša naređenja pretpostavljenih, da radi ono što mu se kaže, jer će u protivnom dobiti otkaz. U zatvoru su uneki stražari imali vlastito oružje, no on nije imao oružje. U početku nije imao ni policijsku palicu, dobio ju je tek nakon mjesec dana. U početku je bio u uniformi sa oznakama SAO Krajine, a kasnije je dobio plavu uniformu.

Radio je u smjenama, u kojima je bilo četiri ili pet stražara. Nadređeni su im bili dežurni smjene, komandir straže i njegov pomoćnik te upravitelj zatvora.

Izjavio je da su zatvorenici dobivali tri obroka dnevno, da su prema potrebi odvođeni do WC-a, da on nije vidio da su prilikom odlaska na WC bili tučeni niti da su prisiljavani da jezikom ližu pod WC-a.

Sjeća se da je jednom prilikom bila dovedeno 12-13 civila, starijih ljudi od oko 60 do 80 godina, te da je među njima bilo i žena. Sjeća se da je netko zatražio da se žene odvoji od muškaraca. Zajedno sa Brankom Gajićem, dežurnim smjene, i stražarom Duškom Budimirom ušao je u prostoriju gdje su bili smješteni zatvorenici. Vidio je čovjeka starije dobi, oko 74 ili 75 godina, pretučenog i plavog, ležao je na podu. Oko njega su se nalazili ostali zatvorenici, bili su uplašeni i u šoku. Sjeća se da je došlo vozilo hitne pomoći, da je konstatirana smrt čovjeka i da je tijelo odvezeno. Pričalo se da ga je pretukla grupa od šest ili sedam srpskih pritvorenika pod vodstvom Daneta Radočaja i još jedne osobe, kojoj se ne može sjetiti imena i prezimena. Ta je grupa dovedena u zatvor radi pljačke i ubojstva muslimanskih civila, no u zatvoru nisu bili zaključani pa su radili što su htjeli. To su zapravo činili pod vodstvom komandira straže Jovice Novakovića i upravitelja zatvora Steve Pleje, koji im nisu direktno naređivali, već preko dežurnog smjene. Dežurni smjene bili su Branko Gajić, Mićo Orlović i neki Cupač.

Rekao je da je uvijek, prilikom dolaska novih pritvorenika ili zatvorenika, pravljen „špalir“ te da im je bilo naređivano da ih udaraju rukama i nogama. Nisu ih udarali jedino po glavi, jer bi te ozljede bile vidljive. On je sudjelovao u 2 „špalira“, iako ih je tijekom njegove smjene bilo više,

no u njima nije sudjelovao jer je osiguravao ulazna vrata zatvora. Rekao je da nije smio odbiti sudjelovanje u „špalirima“, jer bi u protivnom morao napustiti zatvor i ići na front.

Izjavio je i da se sjeća zarobljenih pripadnika HV-a te da misli da su zarobljeni prije nego što je došao raditi u zatvor. Sjeća se dovođenja Ivica Graberskog, pripadnik HV, koji je zarobljen u Kijevu. Zapamtio ga je zbog frizuri. Bio je djelomično obrijan i ošišan u obliku slova «U». Sjeća se da je kod sebe imao sliku sa zastavom sa slovom «U», slikao se s nožem, pa je zbog toga bio više puta tučen. Osobno ga je jednom ili dvaput udario nogom u predjel stomaka, a tukli su ga i ostali. Sjeća se da su ga tukli braća D Mitar i Duško Budimir. Rekao je da nije točno da je Ivica Graberski bio mučen strujom. Pripadnika HV-a Nenada Lazarušića nije udario, no izjavio je da je svaki zarobljeni pripadnik HV i MUP-a u zatvoru u Kninu bio tučen.

Rekao je da mu ostali zarobljenici nisu poznati po imenu i prezimenu, no da bi ih možda prepoznao kada bi ih vidio.

Rekao je da je sa 10-ak zatvorenika sudjelovao u istovaru brašna u Vrpolju te da je u toj grupi zatvorenika bio Nenad Lazarušić, a mžda i Ivica Graberski.

U odnosu na 2. točku optužnice je rekao da mu je poznato da je zatvorenicima stavljana sol na rane, a da mu nije poznato da im je stavljana sol u usta. Sjeća se da su to jednom radili rezervisti. Rekao je da je skupina od 5 ili 6 ljudi, predvođena Danetom Radočajem, prisiljavala zatvorenike na oralni seks. Jednom je prilikom to i vidio, no u prisiljavanju nije sudjelovao nije je to mogao spriječiti, jer im je naređivao Jovica Novaković. O tome je dva puta pisano obavijestio nadređenog Branka Gajića. Nakon toga je u posjet zatvoru došao ministar Matković. Nakon toga više nije bilo prisiljavanja na oralni seks, ali je i dalje bilo fizičkog zlostavljanja.

Izjavio je da mu nije poznato mučenje električnom strujom, no da je jednom prilikom vidio nepoznatog zatvorenika kojeg su prisilili da drži žice u rukama, da je došlo do nekakvog udara, no da zatvoreniku „nije bilo ništa“, samo je vidio da je ispustio žice.

Rekao je da je Stevo Plejo naredio zatvorenicima da čupaju travu u krugu zatvora te da su više puta u zatvor dolazili rezervisti koji su tukli zatvorenike.

Na postupanje drugih stražara su mu se žalili Nenad Lazarušić, Ante Cvitković, Radošević i Ivica Graberski.

U zatvoru je radio 06. siječnja 1992. godine. Tada je, nakon incidenta sa jednim stražarom, kada je prilikom natezanja pištolja između njih dvojice došlo do pucnjave i ranjavanja stražara, koji je nakon par sati preminuo, pogođen smrću i svime što je vidio, dao otkaz i napustio zatvor.

U inkriminirano vrijeme imao je 19 godina. Uslijed svega što je vidio danas ima traume. Rekao je da će se osobno ispričati svim osobama koje se navode u optužnici, da je dovoljno što su se oni nalazili u zatvoru u Kninu.

Zamjenik ŽDO-a Šibenik predložio je da se optuženiku radi prepoznavanja predoči fotografija pokojnoga Ivana Hodaka.

Optuženik je rekao da mu osoba sa fotografije nije poznata. Rekao je da su mu u policiji pokazivali neke fotografije i knjigu dežurstva te da mu je rečeno da je čovjek sa fotografije nađen mrtav u ćeliji. Nije mu poznato je li netko od stražara odgovarao za zlostavljanje zatvorenika. U zatvor je nekoliko puta dolazilo liječničko osoblje i predstavnici Crvenog križa.

Prijedlozi stranaka

Zamjenik ŽDO-a ustrajao je na neposrednom saslušanju navedenih svjedoka iz optužnice, ali i dao suglasnost za čitanjem njihovih izjava.

Braniteljica je predložila saslušanje svjedoka Anđelka Krvavice i predložila da se pribavi knjiga dežurstva Okružnog zatvora Knin.

Vijeće je usvojilo prijedloge braniteljice.

29. veljače 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje je pratila Iris Vasiljević, Hrvatski helsinški odbor

Izveštava prema tekstu zapisnika: Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava – Osijek

Suđenje prate i predstavnici OSCE-a.

Raspravi su pristupili svjedoci Stjepan Hodak, Ivan Šimić i Šime Čačić. Nisu pristupili Ante Mijoč, za kojeg je utvrđeno da nije primio poziv, te svjedoci Ivica Zrno, Ivan Lipak i Živko Mikulić.

Svjedočenje Šime Čačića

U cijelosti je ostao kod iskaza kojeg je dao pred istražnim sucem 28. svibnja 2007. godine. Optuženog Sašu Počuču je prepoznao čim ga je vidio. Znao ga je samo po imenu, jer su ga njegove kolege tako zvale. Za prezime je saznao tek po njegovom uhićenju.

Prije dolaska u Staru bolnicu u Knin, bio je u Benkovcu. I ondje je bio tučen, no tamo nije zadobio povrede. Prebačen je u Knin 02. studenog 1991. godine. Tamo ga je primio opt. Počuča, pretresao ga je, skinuo i otpratio u ćeliju. Optuženik ga je tukao nogama kad je ribao hodnik. Udario ga je i kundakom pištolja po glavi, a ožiljak mu je vidljiv i danas. Prvo je bio smješten u bolesničku sobu, a onda je prebačen u drugu ćeliju. U ćeliji su bili Ivica Požeg i Pajo Janičić, kojemu je bila slomljena ruka, zatim Živko Mikulić, Mićo Katuša, Ivan Atel, Mijo Filipović, Luka Brkić i Jurić iz Škabrnje. I njih je optuženik tukao. Sjeća se da je jednom prilikom optuženik došao u ćeliju, uhvatio ga za majicu i privukao sebi, udario šakom u prsa pa ga je sa Serđom izmlatio na hodniku. Momčilo Cupač, Kažimir Graovac i Nikola su ga izmlatili u drugoj ćeliji. Misli da je bilo 6 stražara u smjeni kada su ga tukli. Najgori su bili Saša i Serđo, oni su ga „zgnječili“. Imena stražara su mu poznata, jer su se uzajamno oslovljavali. Najgora je bila optuženikova smjena. Od osoba koje su navedene u optužnici poznaje Radoslava Bobanovića, koji je razmijenjen kada je svjedok doveden u Knin. Poznat mu je i Ivan Hodak, jer su se međusobno morali tući. Nisu mu poznato detalji o Hodakovoj smrti.

Nisu mu poznate osobe po nadimcima «Karate Kid» i «Strašni», te Branko Gajić i Dmtar Budimir.

U njegovoj ćeliji nije bilo silovanja, niti prisiljavanja na razne spolne radnje. Stražari su ga tukli kad je išao na WC. Optuženik mu je slomio 7 rebara i izbio bubreg, mokrio je krv, ima noćne more i svakih mjesec dana odlazi psihijatru. 60 %-tni je invalid, a o tome posjeduje medicinsku dokumentaciju. Zadnji put je optuženika vidio u dvorištu bolnice 28. veljače 1992. godine, kada je razmijenjen.

Imovinskopravni zahtjev će ostvarivati u parničnom postupku.

Zapisnički je konstatirano da je tijekom davanja iskaza svjedok bio uznemiren i da je povremeno.

Svjedočenje Stjepana Hodaka

Svjedok je u cijelosti ostao kod onoga što je iskazao pred Županijskim sudom u Karlovcu kao zamoljenim sudom. Naveo je kako je sin pokojnog Ivana Hodaka, koji je preminuo u zatvoru u Kninu. Poznato mu je da je na Staru godinu 1991. godine preminuo u kninskoj bolnici od posljedica batinanja. Ilija Hodak mu je pričao da su tukli njega i svjedokovog pokojnog oca. Pri tome mu nije spominjao imena osoba koje su ga tukle. Nije mu poznato da se vodi postupak u kojem bi netko odgovarao za smrt njegovog oca.

Imovinskopravni zahtjev će ostvarivati u parničnom postupku.

Svjedočenje Ivana Šimića

U cijelosti je ostao kod svega što je rekao pred istražnim sucem 27. rujna 2007. godine.

Rekao je da su u zlostavljanjima najviše sudjelovali opt. Počuča, osoba po imenu Srđan i dvojica braće, „Blizanci“. Optuženika jako dobro poznaje. Rekao je da ga je upravo optuženik mučio i tukao u Kninu, u zatvoru u Staroj bolnici. Optuženik mu je stavljao sol na rane, udarao po tabanima policijskom palicom, davao mu elektrošokove, prisiljavao ga na oralni seks i stavljao mu pepeo i čikove od cigareta u usta, no nije kupio ustima čikove po podu, niti jezikom brisao pod.

Nije znao odgovoriti tko je od stražara radio u kojoj smjeni, ali je rekao da su u optuženikovu smjenu dolazili braća „Blizanci“ i civili koji su ih tukli. Jednom prilikom mu je optuženik nudio pištolj da puca u njega, no nije to učinio, jer bi ga optuženik kasnije prebio. Pucao je u sebe, no pištolj je bio prazan.

Svjedoku je na traženje braniteljice predočen iskaz koji je dao pred istražnim sucem, kada je rekao da je stražar Srđan činio strahote i da za njim nije zaostajao optuženi Počuča, te dvojica «Blizanaca», da je Srđan bio najokrutniji i da je on započeo sa seksualnim zlostavljanjem i uveo praksu da se trese pepeo i gasi opušak u ustima zatvorenika, da je cijev pištolja stavljao zatvorenicima u usta te okidao te da ih je tjerao da sami stave pištolj na sljepoočnicu, a sve to su nastavili činiti i ostali stražari. Svjedok je ostao kod pročitano i naveo da su i optuženik i Srđan i dvojica braće blizanaca činili isto. Nije mu poznato da li su optuženik i Srđan bili u istoj smjeni, mu je poznato da su bili zajedno.

Nakon što je na prijedlog optuženika svjedoku predočen dio iskaza svjedoka iz istrage, kada je rekao da je Srđan donio napravu koja proizvodi struju, a onda njome prelazio preko njihovih tijela, rekao je da je to ustvari činio opt. Saša Počuča.

Rekao je da su mu tijekom boravka u Kninu slomljeni ligamenti lijeve noge, stučene ruke, slomljena vilica, izbijeni zubi te da je prije dvije godine operirao srce zbog posljedica udaraca. Svjedok se obratio optuženiku riječima: „Evo što si mi napravio, ti i tvoji.“ Rekao je da mu je optuženik, zajedno sa ostalim stražarima, nanio navedene ozljede, a koliko je tko doprinio ozljedama ne može procijeniti.

Razmijenjen je 02. studenog 1991. godine.

Zapisnički je konstatirano da je svjedok tijekom davanja iskaza povremeno plakao i bio vidno uzbuđen i uzrujan.

Prigovor iskazu

Braniteljica optuženika prigovorila je iskazu svjedoka u svim dijelovima koji su kontradiktorni njegovom iskazu u istrazi, u kojemu je zlodjela pripisivao Srđanu, iskazima ostalih oštećenika i obrani optuženika.

03. ožujka 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje pratila Iris Vasiljević, Hrvatski helsinški odbor.

Izvjestava prema tekstu zapisnika: Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava – Osijek.

Suđenje prate i predstavnici OSCE-a.

Utvrđeno je da su prisutne sve stranke.

Raspravi su pristupili svjedoci: Ivica Graberski, Anđelko Krvavica, Jakov Čosić i Ivica Matić. Nisu pristupili svjedoci Žarko Martenda, koji je izostanak opravdao pismenim putem, te Miho Periš, Nenad Lazarušić i Željko Mrkonjić, koji nisu primili pozive za raspravu. Svjedoci Ante

Mijoč i Drago Šimić obavijestili su telefonskim putem da će zakasnuti na raspravu, no do kraja glavne rasprave nisu se pojavili.

Svjedočenje Jakova Ćosića

Svjedok je u cijelosti ostao kod svega što je rekao pred istražnim sucem.

Dodao je, da je zarobljen sa ostalim pripadnicima HV-a 26. kolovoza 1991. godine. Optuženika je u zatvoru u Staroj bolnici vidio tek nakon par dana. Bio je u ćeliji broj 5 zajedno sa Nenadom Lazarušićem, Cvitkovićem, Žarkom Matendom, Mihom Perišem, Balićem i Zdenkom Blaževićem. Svi su oni bili tučeni. Seksualno su zlostavljani Ivica Matić, Blažević i Cvitković. Optuženik je, jednako kao i ostali, tukao sve zatvorenike. Bio je u grupi koja je tukla, no, kada su ih tukli nije mogao vidjeti tko tuče. Optuženik ga je tukao drvenom palicom-motkom i policijskom palicom. Nije se mogao sjetiti s kim je optuženik radio u smjeni. Čuo je za stražara po imenu Srđan. U zatvor su dolazili i civili i djeca stara 10-ak godina da ih zlostavljaju. Munitić mu je ispričao da su ga tukli optuženik i osoba po nadimku „Bosanac“.

Što se tiče smrti Ivana Hodaka, poznato mu je da je stariji čovjek bio tučen istu noć kad su ih sve tukli, a o njemu su mu pričali Matić i Graberski. Rekli su mu da je bio sav plav i pretučen, no nije mu poznato tko ga je tukao.

Svjedok je naveo da je razmijenjen 02. studenog 1991. godine u Pakovu Selu. Zbog proživljenih trauma i danas ima psihičke smetnje.

Prigovor iskazu

Braniteljica optuženika prigovorila je iskazu svjedoka navodeći da je subjektivan. Rekla je da svjedok ne može imati saznanja o smrti Ivana Hodaka, jer je razmijenjen prije nego je nastupila smrt Ivana Hodaka.

Svjedočenje Ivice Matića

Ostao je u cijelosti kod svega što je iskazao pred istražnim sucem.

Znao je da se optuženik zove Saša, jer je sa Cvitkovićevim bratom bio u JNA. Rekao je da je optuženik bio jedan od gorih u zatvoru. Bio je nazočan kod seksualnog zlostavljanja i izivljavanja. Zavisno od ponašanja grupe, ili stražara, zatvorenici su im davali nadimke. Nisu mu poznate osobe nadimcima „Karate Kid“ i Branko „Strašni“. No, optuženikovu grupu su zvali „Strašni“. Osobno ga je optuženik tukao nogama i šakama i prisiljavao na oralni seks.

U ćeliji je bio zajedno sa Antom Cvitkovićem, Jakovom Ćosićem, Ivicom Graberskim, Nenadom Lazarušićem, Goranom Balićem, Šimićem i Stipom Munitićem, i s još jednom osobom iz Posedarja.

Jednom prilikom je optuženik otvorio vrata i pustio u ćeliju jednog od njihovih zatvorenika, „Dezertera“, koji mu je rekao da sebi izabere partnera za oralni seks. Odbio je to uraditi sa Blaževićem, pa su ga cijelu noć tukli na hodniku. Među osobama koje su ga tukle bio je i optuženik. Seksualno su bili zlostavljani i drugi zatvorenici.

Nije mu poznata osoba imenom Ivan Hodak.

Razmijenjen je 02. studenog 1991. godine u Pakovu Selu.

Imovinskoopravni zahtjev će postaviti u parničnom postupku.

Prigovor iskazu

Braniteljica optuženika je prigovorila iskazu svjedoka, navodeći da je kontradiktoran.

Svjedočenje Ivice Graberskog

Ostao je u cijelosti kod svog iskaza koji je dao pred istražnim sucem.

Sjetio se da je, u vrijeme dok je boravio u zatvoru u Staroj bolnici, vidio jednog starijeg čovjeka koji je bio sav modar, da ga je ubio jedan od čuvara, pa su ga Matić i on stavili u vreću i odnijeli u vozilo.

Naveo je da je bilo seksualnog zlostavljanja te da je tome nazočio i optuženi Počuča. Rekao je da je na zahtjev optuženika morao izići iz ćelije i da je tada bio seksualno zlostavljan. Tu večer su bili izvođeni i drugi zatvorenici. Sjeća se da je bio izveden i Ivica Matić. Pričalo se da je optuženik tu noć bio šef smjene. Optuženika poznaje, ne može ga zaboraviti. Osobno ga je optuženik tukao kundakom, šakom i nogama.

Bio je u ćeliji sa Jakovom Ćosićem, Ivicom Matićem, Zdenkom Blaževićem, Nenadom Lazarušićem, Antom Cvitkovićem i još dvojicom, trojicom, čijih se imena ne sjeća. Svi su bili tučeni.

Nije mu poznata osoba nadimkom „Karate Kid“. Zatvorenici su dvojicu, trojicu stražara zvali „Strašni“, jer bi u njihovoj smjeni bilo strašno, no nije se mogao sjetiti da li se taj nadimak odnosio i na optuženika.

Naveo je da je razmijenjen 02. studenog 1991. godine u Pakovom Selu.

Prigovor na iskaz

Braniteljica optuženika prigovorila je iskazu svjedoka, iz istih razloga kao i u odnosu na već saslušane svjedoke.

Svjedočenje Anđelka Krvavice

Prije rata bio je zamjenik načelnika općine Knin. Iz Knina nikada nije odlazio. Tijekom 1991. i 1992. godine bio je vlasnik trgovine mješovitom robom u Vrpolju kod Knina. U sklopu trgovine bilo je i skladište i omladinski dom, kamo su dolazili stražari i zatvorenici iz Stare bolnice iskrcavati brašno, krumpire i sl. Poznavao je neke zatvorenike, ali ih se ne sjeća po imenima. Poznavao je i stražare. Sjeća se da mu je jedan stražar rekao da je sin Jove Počuče. Okrenuo se ka optuženiku i rekao da pretpostavlja da je on taj stražar, a optuženik je potvrdno klimnuo glavom.

05. ožujka 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje pratila Iris Vasiljević, Hrvatski helsinški odbor

Izještava prema tekstu zapisnika: Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava – Osijek.

Suđenje prate i predstavnici OSCE-a.

Raspravi su pristupili svjedoci: Tomislav Grubišić, Radoslav Bobanović, Mirko Medunić, Ivan Škorić, Milan Špoljarić i Ivan Lipak.

Svjedočenje Radoslava Bobanovića

Ispitan pred istražnim sucem 28.05.2007. godine, svjedok je u cijelosti ostao kod tog iskaza.

Dodao je da je bio zarobljen u Kakmi te da je u Benkovcu bio zadržan 7 dana. Već je ondje dobio batina. Odveden je u Đevrske, a potom je prebačen u Kistanje, pa potom u Knin, u policijsku stanicu, iz koje ga je Jovica Novaković odveo u tzv. Staru bolnicu.

U Staroj bolnici je svakodnevno tučen, a u tuči je prednjačio opt. Počuča. U optuženikovoju smjeni su bila dvojica blizanaca koje su zvali Mićo i Mali, „Drča“, a ponekad je bio i Srđan Potkonjak. Jedan stražar je imao nadimak „Strašni“, misli da je bio iz Splita. Osoba nadimkom Bosanac ih također zlostavljao, zajedno sa optuženikom. Ne poznaje osobu po imenu Branko Gajić.

U zatvoru se nalazilo 80 ili 84 zatvorenika, a u ćeliji oko 20, no broj se mijenjao, sjeća se da je bio zajedno sa Mirkom Medunićem, don Mirkom Barbarićem, Ivanom Škorićem, Kneževićem, Antom Bakovićem, Antom Topićem i Ivicom Graberskim. Svi su dobivali batina. Tjerali su ih da pužu po podu i jezikom kupe čikove cigareta, tukli su ih crijevom za vodu i polijevali vodom. Na to su ih posebno tjerali opt. Počuča i Slobodan.

Jednom prilikom, kada je čistio hodnik, vidio je svećenika Mirka Barbarića kako čisti WC jezikom i četkicom za zube.

Bili su tučeni i kad su išli po vodu. Tukli su ih pendrecima, kolcima, vrećama punjenim pijeskom i boksakim rukavicama. Dolazi su ih tući i civili.

Osobno ga je optuženik pretukao, nakon što nije pristao na oralni seks. Optuženik se te noći po svemu isticao u grupi od 6 stražara. Tukao ga je i drvenim kolcem. Tu noć su iz drugih ćelija izvođeni i seksualno zlostavljani zatvorenici. Slijedeće je jutro došao tadašnji ministar Matković i nakon njegovog odlaska više nije bilo seksualnog zlostavljanja. Optuženik ga je tukao vrećama pijeska zajedno sa drugim stražarima.

Izvan zatvora je radio u raznim akcijama iskrcavanja prehrambenih namirnica, uređenja zatvora. Optuženik Počuča je bio u grupi stražara kada je vođen sa još nekim zatvorenicima na iskrcaj ugljena. I tom su prilikom bili mučeni.

Nije mu poznato tko je optuženiku bio zapovjednik.

Ne može se sjetiti osobe imenom Ivan Hodak.

O ozljedama posjeduje liječničku dokumentaciju, a zadobio je prijelom 4 lumbarna kralješka, slomljeno mu je 12. rebro, ima česta krvarenja, jer mu je uništen lijevi bubreg.

Razmijenjen je 02.11.1991. godine. Poznato mu je da je don Mirko Barbarić razmijenjen 3-4 dana ranije.

Prigovor iskazu

Braniteljica optuženika je prigovorila iskazu svjedoka, ističući da je iskaz subjektivan i da je don Mirko Barbarić razmijenjen puno prije nego što je to rekao svjedok.

Svjedočenje Tomislava Grubišića

Svjedok je ostao u cijelosti kod svega što je rekao pred istražnim sucem vezano za optuženog Sašu Počuču. Svjedok je rekao kako mu je neugodno pričati o seksualnom zlostavljanju, pa je zamjenik ŽDO-a predložio da se u odnosu na taj dio iskaza isključi javnost. Braniteljica optuženika se je pridružila prijedlogu.

Odluka Vijeća o isključenju javnosti

Vijeće je temeljem članka 293. točka 4. ZKP-a donijelo rješenje da se za vrijeme ispitivanja isključi javnost zbog zaštite interesa svjedoka.

Taj dio iskaza predstavlja tajnu te se ne može objaviti u ovom izvještaju.

Nastavak glavne rasprave uz prisutnost javnosti

Predsjednica Vijeća je nastavak glavne rasprave, te nastavak ispitivanja svjedoka **Tomislava Grubišića**, proglasila javnim.

Svjedok je istaknuo da je 50 %-tni vojni invalid i da ima psihičke posljedice zbog zlostavljanja. Konstatirano je da se svjedok okrenuo prema optuženiku te rekao da je to Saša Počuča.

Rekao je da su s njim u ćeliji bili i Željko Mrkonjić, Miho Periš, Gogić, Žarko Matenda, svećenik, Ante Cvitković i Ivica Graberski. Nisu svi bili jednako tretirani. Optuženik nije tukao Antu Cvitkovića, jer je poznao njegovog brata. Izvodili su ih iz ćelije jednog po jednog, a prvih dana su ih tukli i u ćeliji. Optuženik ga je tukao drvenim kolcem, koji je bio oštećen od udaranja ostalih zatvorenika, a na razne načine tukli su ga i drugi stražari.

U zatvor je dovođeno jedno dijete, ali ne zna tko ga je dovođio. Misli da je Ivica Graberski posebno tučen zbog „irokez“ frizure. Nisli da su i neke fotografije zaplijenjene kod Graberskog ili Periša, na kojim je bila zastava i da je na njima netko od njih držao nož.

Poznati su mu stražari nadimcima „Brkica“, „Karate Kid“ ili „Drča“, a nadimak „Strašni“ mu ništa ne znači. Nije mu poznato da su davali nadimke čitavim smjenama.

Bio je na radnim akcijama izvan zatvora.

Razmijenjen je 02.11.1991. godine.

Imovinskopravni zahtjev će ostvariti u posebnom parničnom postupku.

Svjedočenje Mirka Medunića

Ostao je u cijelosti kod svega što je rekao pred istražnim sucem.

Nakon zarobljavanja odveden je u Medak. Ondje je bio tučen i maltretiran, bio je ranjen. Rezali su ga po glavi i leđima. Zatim je prebačen u bolnicu u Udbinu, pa u bolnicu u Knin, gdje je zadržan 2 ili 3 dana. Imao je slomljenu ruku, rebro, jagodičnu kost te polomljene zube. Nakon toga su ga prebacili u Staru bolnicu u Knin. U početku ga nisu tukli, jer je bio ranjen, a kasnije ga su ga tukli, kao i ostale zarobljenike. Tukli su ga nogama i rukama, no nije zadobio teže ozljede. Opt. Počuča je tada bio mlad dečko, prijetio mu je. Jednom ga je prilikom prisilio da nepomično gleda u žarulju.

Čuo je od ostalih zatvorenika da su bili prisiljavani na oralni seks.

Zamoljen da se okrene i prepozna optuženika, svjedok je pokazao na opt. Sašu Počuču i rekao: „Mislim da je to on, ovdje sjedi“.

Rekao je da je u zatvoru ubijen jedan stariji čovjek, prezimenom Kovačević, te da je Mile Skorup umro u njegovoj ćeliji. Nije mu poznat Ivan Hodak.

Bio je u ćeliji sa Radoslavom Bobanovićem, Ivicom Janičićem, svećenikom Mirkom Barbarićem, pok. Miletom Skorupom, a jedno vrijeme je bio i sa Ivicom Graberskim.

Rekao je da su pojedini stražari imali nadimke. Sjeća se „Bosanca“, „Ramba“, trojice stražara koji su bili zajedno u smjeni, a nazvali su ih „Strašni“, jer su bili najopasniji, dvojice blizanaca. Nije se mogao sjetiti tko je radio u smjeni sa optuženikom.

Imovinskopravni zahtjev će ostvariti u parničnom postupku.

Prigovor na iskaz

Braniteljica optuženika je prigovorila iskazu svjedoka iz istih razloga kao i kod dosad saslušanih svjedoka.

Svjedočenje Ivana Škorića

Ostao je u cijelosti kod onoga što je iskazao pred istražnim sucem.

U zatvoru u Kninu je bio izvođen iz ćelije i tučen više puta dnevno. Siguran je da ga je i optuženik tukao više od tri puta. Nije mu poznato koji su stražari bili sa optuženikom u smjeni. Sjeća se stražara po nadimku „Drača“. Misli da je Ivan Hodak išao s njim na radne akcije. Misli da je krajem rujna 1991. godine umro jedan stariji čovjek kojeg su zatvorenici iznijeli u vreći. O tome mu je pričao Đorđe Krneta.

Razmijenjen je 02.11.1991. godine. Nakon razmjene je proveo 4 mjeseca na liječenju i utvrđen mu je 40%-tni invaliditet.

Imovinskopravni zahtjev će ostvarivati u parničnom postupku.

Svjedočenje Milana Špoljarića

U cijelosti je ostao kod onoga što je rekao pred istražnim sucem zamoljenim putem.

U Staru bolnicu u Knin doveden je početkom srpnja 1991. godine, a razmijenjen je 14. kolovoza 1991. godine. Ništa mu ne znači ime Saša Počuča, niti poznaje ikoga u sudnici.

Sjeća se da su stražari imali oznake „Republike Srpske Krajine“. Sjeća se stražara nadimcima „Crnogorac“, „Nidžo“, „Pero“ i „Zoki“.

Svjedočenje Ivana Lipaka

Ostao je u cijelosti kod izjava koje je u dva navrata davao pred istražnim sucem.

Rekao je da je s njim zarobljen i njegov sin Željko Lipak, koji je danas, zbog ozljeda zadobivenih u kninskom zatvoru, invalid te da koristi invalidska kolica. Zdravstveno stanje onemogućuje mu dolazak na sud. Svjedoku je utvrđena 40%-tna invalidnost, prije dva mjeseca je operirao lijevi bubreg zbog posljedica udaraca u kninskom zatvoru. Svjedok je izjavio da su ga tukli svi stražari, ali da ih nije smio gledati dok su ga tukli.

Ime i prezime Saša Počuča mu ništa ne znači, no poznato mu je ime Saša, a o tome je govorio i pred istražnim sucem. Osim Saše, ne sjeća se imena drugih stražara. Optuženika ne poznaje. Ne može reći je li bio stražar ili ne.

Rekao je da je Marko Klobučar zbog ozljeda preminuo.

Ime Ivan Hodak mu ništa ne znači, no poznato mu je da je jedne noći ubijen Ivica Knez. Imovinskopravni zahtjev će ostvarivati u parničnom postupku.

Prigovor na iskaz

Braniteljica optuženika prigovorila je iskazu svjedoka, ističući da su svjedoci Lipak i Špoljarić razmijenjeni prije nego je optuženik započeo raditi u zatvoru u Kninu.

Predloženi dokazi

Zamjenik ŽDO-a ustrajao je na saslušanju svjedoka iz optužnice koji još nisu saslušani, a odustao je od saslušanja svjedoka Željka Lipaka, zbog njegovog zdravstvenog stanja. Predložio je saslušanje svjedoka Miće Katuše, Ivana Atelja, Luke Brkića, Slavka Silova i Davora Lojića.

Braniteljica optuženika se protivila prijedlogu optužbe, posebno prijedlogu za saslušavanjem novih svjedoka. Istaknula je da iz iskaza saslušanih svjedoka proizlazi da su ih tukli stražari, a da ih svjedoci nisu smjeli gledati. Predložila je saslušanje Igora Radoševića, o ponašanju optuženika, čemu se zamjenik ŽDO-a protivio navodeći da je predloženi svjedok optuženikov poznanik. Predložila je i saslušanje Ivana Validžića.

Rješenje Vijeća

Vijeće je riješilo saslušati kao svjedoke Antu Mijoča, Živka Mikulića, Žarka Matendu, Miha Periša, Nenada Lazarušića, Željka Mrkonjića, Josipa Keselja i Milana Conjara. O ostalim prijedlozima Sud će odlučiti naknadno.

07. travnja 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje pratila Iris Vasiljević, Hrvatski helsinški odbor i Katarina Kruhonja, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava-Osijek.

Izvještava prema tekstu zapisnika: Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava – Osijek.

Suđenje prate i predstavnici OSCE-a.

Raspravi su pristupili svjedoci: Anto Mioč, Žarko Matenda, Miho Periš i Nenad Lazarušić. Raspravi nije pristupio svjedok Željko Mrkonjić, za koga je utvrđeno da je primio poziv, ali izostanak nije opravdao, i svjedok Živko Mikulić, za koga je utvrđeno da nije primio poziv.

Proširenje optužnice

Zamjenik ŽDO-a Šibenik je 31. ožujka 2008. godine pisanim dopisom dostavio Sudu dopunu činjeničnih opisa optužnice K-DO-21/07 od 16. listopada 2007. godine, i to u odnosu na :

- kazneno djelo pod. točkom 1. - iza riječi „Živka Mikulić“ dodao je imena sljedećih oštećenika: Diki Šaban, Tomislav Teskera, Krste Silov, Marko Salopek, Stipe Banovac, Franjo Haužar, Mirko Barbarić, Marko Sikavica, Mate Baković, Marko Baković, Marko Lojić, Davor Lojić, Mirko Pilipović, Miće Katuša, Ivan Požeg, Lenka Škibola, Stanko Kolček, Mile Šindin, Ante Lojić, Milo Skorup, Ilija Hodak, Ante Kamber, Mile Modrić, Mile Maričić i Ivan Žarković. U odnosu na Ivana Hodaka promijenio je činjenični opis kao u pisanom prijedlogu.
- kazneno djelo pod točkom 2. - iza riječi „Tomislav Grubišić“ dodao je imena sljedećih oštećenika: Zdenko Blažević, Denis Delić, Slavko Silov, Ante Grgić, Ivica Jamničić, Pajo Jamničić i Jure Rogić, a u odnosu na pripadnike MUP-a iza riječi „Željka Lipak“ dodao je riječi: „Velibor Bračić, Ante Slavić, Vladimir Mikulić, Zvonko Maloča, Ante Kunac, Ivica Klanac, Ivan Lidi, Ivan Pavičić, Ante Marinović, Denis Dronjić i Ivan Atelj.“

U ostalom dijelu činjeničnog opisa i zakonskog opisa, optužnica je ostala ista.

Pozvani svjedok (oštećenik) Nenad Lazarušić zamolio je da ga se zbog lošeg psihofizičkog stanja ispita bez nazočnosti optuženika Saše Počuče i bez prisutnosti javnosti.

Odluka Vijeća o udaljenju optuženika i isključenju javnosti

Vijeće je temeljem članka 338. i 293. točka 4. ZKP-a donijelo rješenje da se za vrijeme ispitivanja svjedoka Lazarušića udalji optuženik iz sudnice i isključi javnost zbog zaštite interesa svjedoka.

Taj dio iskaza predstavlja tajnu te ga ne možemo objaviti u ovom izvještaju.

Nastavak glavne rasprave uz prisutnost javnosti

Predsjednica Vijeća je nastavak glavne rasprave, te nastavak ispitivanja svjedoka Ante Mioča, proglasila javnim.

Svjedočenje Ante Mioča

Konstatirano je da je svjedok iskazao jednako kao na zapisniku od 24.09.2007. godine te je u cijelosti ostao kod svega što je rekao pred istražnim sucem.

Na daljnja pitanja rekao je da je u svim fizičkim i seksualnim zlostavljanjima, kao i u gašenju cigareta na jeziku zatvorenika, sudjelovao optuženik Počuča ili kao izvršitelj ili kao gledatelj. Rekao je da su optuženik i Srđan bili voditelji smjena i da su njihove smjene bile najgore. Njih dvojica su sudjelovali i u soljenju rana. Osim njega, na oralni seks su bili izvođeni iz ćelija i prisiljavani: Ivan Šimić, Drago Šimić, Živko Kartelo i jedan dečko iz Like.

Rekao je da je pok. Antu Kovačevića nožem ubio „Bosanac“.

Nakon što su mu pročitana imena i prezimena oštećenika iz optužnice naveo je da mu je od poznato ime Diki Šaban, da se sjeća prezimena Teskera, Marka Salopeka, svećenika Franje Halužana i Mirka Barbarića, da mu je poznat Stipe Banovac iz Zadra, Mile Skorup iz Like, Jakov Čosić, Ivica Graberski, Nenad Lazarušić, Ivica Matić, Radoslav Bobanović, kojeg su zvali „Ženeva“. Rekao je da je Mirko Medunić bio policajac iz Gospića, da je sa njim bio u istoj spavaonici i da njega Srđan nije tukao, jer su bili školske kolege. Poznat mu je Denis Delić i Slavko Silov, a s njim su u spavaonici bili Ivica i Pajo Janičić, Ivan Validžić i Ante Marinović. Poznat mu je i Ante Slavić te Zvonko Maloča iz Kijeve.

Rekao je da je svatko tko je dolazio u zatvor bio tučen. Srđan je tukao sve zarobljenike, a optuženik Počuča je sudjelovao u svim tučama. Konstatirano je da se svjedok okrenuo prema optuženiku i rekao da optuženik izgleda isto kao i prije, samo što sada ima nekoliko kilograma više. Napomenuo je da je opt. Počuča dovodio u zatvor stražara, za kojeg misli da nije radio u

zatvoru u Staroj bolnici, koji ih je tukao pendrekom po prsima. Optuženik mu je zadao frakturu lubanje, o kojoj je pričao pred istražnim sucem. Sjeća se da su u optuženikovoju smjeni bila dvojica brata blizanca, Budimir Duško i Dmitar, i jedan kojeg su zvali „Kapetan“.

Rekao je da je optuženik dolazio u zatvor i kada nije radio, tj. izvan svoje smjene. N Dan nakon posjete tadašnjeg ministra Riste Matkovića, koji ga je vidio sa ranama na glavi i nateknutim uškama, Srđan ga je odveo u bolnicu na previjanje. Srđana poznaje samo po imenu, jer su stražari krili svoja imena od zarobljenika, a slučajno bi saznali njihova imena kada su se međusobno dozivali. Bilo je više stražara koje su zatvorenici zvali „Strašni“. Zna da ga je u zatvor primio Jovica Novaković.

Radio je dva puta na istovaru pšenice, no ne sjeća se tko ih je vodio na taj rad.

Imovinskopravni zahtjev će potraživati u parničnom postupku.

Prigovor iskazu svjedoka

Braniteljica optuženika prigovorila je dijelovima iskaza svjedoka koji su kontradiktorni iskazu danom u istrazi, a koji se odnose na svjedokovo povređivanje od strane optuženika.

Svjedočenje Žarka Matende

Konstatirano je da je svjedok iskazivao jednako kao u zapisniku od 13.08.2007. godine te da je u cijelosti ostao kod svega što je rekao pred istražnim sucem.

Dodao je da je u zatvoru u ćeliji bio zajedno sa Jakovom Ćosićem, Žarkom Matendom, Ivicom Graberskim, Nenadom Lazarušićem, Ivicom Matićem i Željkom Mrkonjićem. Poznaje Božu Franića i Tomislava Grubišića, Keselja ne poznaje. Sjeća se, da je Diki Šaban činio sve što su mu naređivali, kao i Tomislav Teskera i Marko Salopek. Svećenik Franjo Haužar, Mate Baković i Marko Vaković su bili s njim u ćeliji, a Mirko Barbarić je također bio u zatvoru. Čuo je da je bio zatvoren i Mile Skorup, a Ilija i Ivan Hodak mu nisu poznati. Poznati su mu Denis Delić, Ivica i Pajo Jamničić, Slavko Silov, Jure Rogić, Vladimir Mikulić, Zvonko Maloča, Ante Kunac, Ivan Pavičić, Ante Mioč i Ivica Zrno. Svi navedeni su bili tučeni.

Od ozljeda koje je zadobio u zatvoru u Staroj bolnici slomljen mu je kralježak i jedan zub, utvrđena mu je 40%-tna invalidnost.

Stražari su radili u smjenama od 7,00 ujutro do 19,00 navečer. Preko dana u zatvor je dolazio tko je htio i oni bi ih tukli. Nekad je bilo teže, a nekad lakše, ovisilo je o tome tko je u smjeni. Poznaje stražare Duška i Dmitra Budimira, oni su bili korektni prema njemu. Branko Gajić je bio zapovjednik smjene. Ne zna je li Srđan Potkonjak bio sa optuženikom u smjeni, ali zna da je bio opak stražar. Zatvorenici iz ćelije br. 6. prozvali su jednu smjenu stražara „Strašni“, ta smjena je tukla, maltretirala i doslovno lomila zatvorenike. U toj smjeni je bio „Brkica“, misli da optuženik nije bio u toj smjeni. Nije mogao reći imena i prezimena stražara koji su nosili električne palice, ne zna koji su stražari zatočenike prisiljavali na oralni seks. Jednom prilikom ga je optuženik vozio na rad ispred policijske stanice.

Imovinskopravni zahtjev će ostvarivati u parničnom postupku.

Svjedočenje Miha Periša

Iskazivao je kao u zapisniku od 25.09.2007. godine, te je u cijelosti ostao kod svega što je rekao pred istražnim sucem.

Rekao je da ga je opt. Počuča tukao više puta zbog fotografije koja je pronađena kod njega, na kojoj je imao podignuta dva prsta, i zbog fotografije na kojoj je bio zajedno sa pripadnicima HV-a sa hrvatskom zastavom. Opt. Počuča je nagovarao i ostale stražare da ga tuku i zlostavljaju. Na toj fotografiji su bili i Nenad Lazarušić i Pajić. Optuženik i ostali stražari tukli su ga šakama, nogama, boksačkim rukavicama, pendrekom ili kundakom. Seksualno je zlostavljan, no na to ga nije prisiljavao optuženik. Ne može reći da li se optuženik možda nalazio među gledateljima, jer je morao držati spuštenu glavu. Optuženik ga nije izvodio na radove izvan zatvora.

Ne zna ništa o mučenju strujom, gašenju čikova i soljenju rana. Najgora je bila smjena stražara kojeg su prozvali „Strašni“. Misli da optuženik nije bio u toj smjeni, već da je bio u smjeni koju su prozvali „Kapetan“. Poznati su mu Duško i Dmtar Budimir te Ratko Novaković. Za Srđana je čuo, ali s njim nije dolazio u kontakt. Poznato mu je da je jednog starijeg zatvorenika ubio stražar „Bosanac“ i da je još jedan stariji čovjek preminuo u zatvoru.

Nisu mu poznati Ilija i Ivan Hodak ni Josip Keselj.

U ćeliji je bio zajedno sa Nenadom Lazarušićem, Žarkom Matendom, Željkom Mrkonjićem, Ivicom Graberskim, Tomislavom Grubišićem, Božom Franićem i Božom Bogićem. Poznati su mu Radoslav Bobanović i Ivan Škorić. Od civilnih osoba poznati su mu Franjo Haužar, Mirko Barbarić, Diko Šaban te braća Mate i Mirko Baković. Poznato mu je da su bili zarobljeni i Zdenko Blažević, Denis Delić, Vladimir Mikulić i Zvonko Maloča.

U zatvoru mu je slomljena ključna kost i izbijeni su mu zubi, no ne zna kad je ozljede zadobio i tko mu ih je točno zadao, jer su ga desetorica tukla. Danas ima psihičke probleme i 50%-tni je invalid.

Imovinskoopravni zahtjev će ostvarivati u parničnom postupku.

09. travnja 2008. godine – nastavka dokaznog postupka

Suđenje pratila Iris Vasiljević, Hrvatski helsinški odbor, i Katarina Kruhonja, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek.

Izvještava prema tekstu zapisnika: Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava – Osijek.

Suđenje prate i predstavnici OSCE-a.

Raspravi su pristupili svjedoci Ilija Hodak i Milan Conjar. Na raspravu nisu došli svjedoci Bože Franjić i Željko Mrkonjić, za koje je utvrđeno da su primili poziv, te Josip Keselj, za koga je utvrđeno da nije primio poziv za raspravu.

Očitovanje o krivnji

U odnosu na proširenje činjeničnog opisa optužnice od 31.03.2008. godine, koja je pročitana na glavnoj raspravi 07. 04. 2008. godine, optuženik je izjavio da je razumio izmjenu činjeničnog opisa djela pod 1. i 2. točkom optužnice, da mu imena i prezimena novih oštećenika ništa ne znače i da u cijelosti ostaje kod svoje obrane.

Prigovor na proširenu optužnicu

Braniteljica optuženika prigovorila je dopunama činjeničnih opisa optužnice pod točkom 1. i 2., u odnosu na nove oštećenike, i sadržaju dopisa ŽDO-a Šibenik u kojem je navedeno da je deset puta upravo te oštećenike tukao i batinao optuženik. Prigovorila je i priloženom posebnom izvješću ŽDO-a, tj. novinskom članku, navodeći da je svjedok Radoslav Bobanović već saslušan.

Dokazni prijedlozi optužbe

Zastupnik Odvjetništva predložio je da se, pored do sada predloženih svjedoka, saslušaju svjedoci iz proširene optužnice i da se izvedu prilozi iz posebnog izvješća i popis zatvorenika Kninskog zatvora.

Svjedočenje Ilije Hodaka

Zarobljen je 29.11.1991. godine u svojoj kući u Čatrnji, u trenutku kada je zajedno sa pok. Ivanom Hodakom radio na svom imanju. Ivan Hodak je tada imao 62 godine. Zarobila su ih trojica uniformiranih i naoružanih muškaraca, koji su ih pitali da li imaju oružja, a kada su rekli

da nemaju, pretresli su kuću, pri čemu nisu ništa našli. Rekao im je da uzmu što god hoće, samo da ne zapale kuću. Zatim su ih odveli na jedno mjesto gdje je bilo više okupljenih ljudi, a jedan mladić ih je izvukao, stavio u auto i rekao im da ih vozi na razmjenu. Odvezao ih je u Ličku kuću u Plitvicama, potom u Jezerce, a naposljetku u miliciju u Korenicu. Ondje su ih ispitivali i tukli. Bili su zatvoreni u ćeliji zajedno sa trinaest osoba. Tamo su bili 20-ak dana, a nakon toga su prebačeni u Knin u Staru bolnicu. U početku su bili zajedno u ćeliji, a kasnije su ih razdvojili, jer su starije osobe odvojili u drugu ćeliju. Tada je Ivan Hodak izgledao normalno, nije vidio da ga je itko tukao. Kasnije ga više nije vidio. Čuo je da je umro 31. prosinca 1991. godine za vrijeme doručka, da su ga stavili u vreću. O tome mu je pričao Boljkovac.

Sjeća se da je zajedno sa Salopekom i Smolčićem morao čistiti hodnik i da su ih stražari u prolazu tukli nogama po rebrima. Tukli su i Šimu Čačić i Ivana Atelja. Ondje je bio i Ivan Conjar te Živko i Jure Matovina. Tukli su ih svaki dan. Sjeća se da je bilo krvi po zidovima kada su pretukli Božu Markovića. Svaki zatvorenik je dobio batina. On (svjedok) je dobio batina više puta. Više je batina dobio u Kninu, nego u Korenici. Srđan je bio najgori, no tukli su ga i ostali stražari, osim Vujasinovića i jednog stražara iz Gospića koji je imao 30-ak godina. Prezime Potkonjak mu ništa ne znači, kao ni imena Gajić Branko, Konjeglav Đuro i Budimir Duško. Ime i prezime Saša Počuča ništa mu ne znači, a optuženika ne poznaje.

Nakon prijedloga optužbe da se svjedoku pročitaju dopune činjeničnog opisa optužnice, svjedok je rekao da su mu poznati Šime i Živko Pilipović, Jure Rodić i Jure Matovina, koji je po dolasku u zatvor ispitivan i tučen. Poznati su mu i Živko Matovina, Joso Šnjarić i Ivan Naglić. Poznato mu je da je Dane Krizmanić najprije bio u Korenici, a potom u Kninu u Staroj bolnici. U zatvoru su imali liječnika koji im je davao lijekove i terapiju, no nisu mu smjeli reći da su tučeni. Išli su u šetnje, na istovar krumpira, graha, a osobno je išao na istovar ugljena i piva.

Razmijenjen je 21. ili 22. veljače 1992. godine u Žitniću. Ima problema sa sluhom, zbog povreda zadobivenih u zatvoru.

Imovinskoopravni zahtjev će ostvarivati u posebnom parničnom postupku.

Svjedočenje Milana Conjara

Izjavio je da ostaje kod svega što je rekao pred istražnim sucem.

Napomenuo je, da je u Knin u zatvor došao oko 20. prosinca 1991. godine, a razmijenjen je 28. veljače 1992. godine. Sašu Počuču ne poznaje, niti mu njegovo ime i prezime išta znači. Nakon što se svjedok okrenuo prema optuženiku, rekao je da ne poznaje optuženika.

Od stražara ostao mu je u sjećanju Srđan Potkonjak, i to po zlu, zatim čuvar Dukić i dva brata iz Dabra. Rekao je da bi ih možda prepoznao kada bi vidio fotografije iz tog vremena. Rekao je i da je u zatvoru bilo 20-ak stražara. Tukao ga je Srđan, ali i drugi stražari. Nije se mogao jetiti da li su stražari u Staroj bolnici u Kninu imali nadimke.

Od oštećenika su mu poznati Šime Čačić, pok. Ivan Hodak, za kojeg zna da je umro u zatvoru, i Ilija Hodak. Marko Salopek je bio s njim u ćeliji, i bio je tučen, a Miću Katušu je viđao na istovaru ugljena i sličnim radovima. Od pripadnika HV-a poznat mu je Denis Delić.

Rekao je da su i ostali zatvorenici bili tučeni, nakon što su pojedinačno izvođeni iz ćelija.

Rekao je da su u zatvoru dobivali hranu tri puta dnevno te da su imali liječnika.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ŽDO-a ostao je kod prijedloga za saslušanjem svjedoka navedenih u optužnici i u dopunjenoj optužnici.

Braniteljica je preporučila odluku Sudu, uz napomenu da se neki svjedoci ponavljaju više puta.

Rješenje Vijeća

Rasprava je odgođena za dane **19. i 23. 05. 2008.** godine, u **9,00** sati. Pozvat će se svjedoci: Božo Franić, Željko Mrkonjić, Josip Keselj, Ivica Zrno iz B i H, Drago Šimić iz B i H, kao i svjedoci:

Marko Salopek, Šaban Diki, Tomislav Teskera, Franjo Halužan, Mirko Barbarić, Ivan Požeg, Mičo Katuša, Blažević Zdenko, Denis Delić, Ivan Atelj i Maloča Zvonko. O ostalim prijedlozima Vijeće će odlučiti naknadno.

Zapažanje promatrača

Predsjednica Vijeća nije odobrila našim promatračima, kao ni promatračima OSCE-a, dobivanje zapisnika s rasprava. Ovakva odluka otežava rad monitora i upućuje ih da zapisnike traže od stranaka u sporu. O pismenom upitu o uvidu u spis predsjednica Vijeća se do sada nije očitovala.

Zapažamo da se u zapisnik unosi da su svjedoci propisno upozoreni po zakonu u smislu čl. 236. i 238. i 238.a Zakona o kaznenom postupku, no da svjedoci pri tomu nisu i upoznati sa sadržajem tih zakonskih odredbi, što je za svjedočenje u teškim kaznenim djelima od velike važnosti.

Zapažamo da su imena oštećenih u zapisniku na više mjesta napisana drugačije te nije razvidno koja su njihova prava imena pa tako npr. Franjo Haužar ili Halužan; Lenka Škibola ili Štribar, Stanko Kolčeg ili Kolčep, Pajo Jamničić ili Janičić itd.

Zapažamo da Predsjednica postavlja sugestivna pitanja, odnosno da prepričava svjedokov iskaz iz istrage navodeći imena, vremensko razdoblje, datume i opis radnje primjerice: »Tukli su vas čizmama» prije no svjedok o tomu bilo što iskaže.

19. svibanj 2008. godine - nasatavak dokaznog postupaka

Izvjštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Na raspravu su pristupili svjedoci Šaban Dikin, Franjo Halužan, Tomislav Teskera i Marko Salopek, dok svjedoci Josip Keselj, Željko Mrkonjić i Bože Franić nisu pristupili na raspravu.

Svjedočenje Marka Salopeka

Dana 02. rujna 1991. godine kao civil je, zajedno sa šogorom Ivanom Požegom, zarobljen u Mukinjama.

U Rastovači su ih ispitivali, a potom su preveženi u Korenicu. U Korenici su bili maltretirani. Njega je tuklo šest osoba, a slijedeće su jutro odvedeni u Knin u Staru bolnicu. ondje su također batinjani. Prisjetio se da je iz drugih ćelija čuo zatvorenike koji su vikali "Saša nemoj me tući", no nije se mogao sjetiti da li je njega tukao baš Saša Počuča. Krajem listopada 1991. godine je prebačen u PP Knin, gdje je boravio dva i pol mjeseca, a potom u novi dio tz. Stare bolnice, gdje je bio do razmjene 28. veljače 1992. godine.

Nije se mogao sjetiti imena ljudi koji su s njim bili u ćeliji. Sjetio se da je, kad se vratio iz PP Knin u novi dio Stare bolnice, umro Ivan Hodak. Prije njegova dolaska bili su zatočeni i neki svećenici, ali ne zna koji. Prisjetio se i da su neki zatvorenici bili prisiljavani na seksualne radnje, no on to nije vidio.

Na pitanje optuženika svjedok je rekao da mu imena stražara i njihovi nadimci nisu poznati te da ne zna da li bi prepoznao osobe koje su ga tukle u zatvoru u Kninu, jer od tad je prošlo dosta vremena. Imena Budimir Duško, Gajić Branko, Kesović Đuro i Pavlica Đuro mu ne znače ništa.

Prigovor iskazu

Braniteljica optuženika uložila je prigovor navodeći da je zbog proteka vremena svjedok neprecizan te je izrazila sumnju da li je u razdoblju od dolaska u zatvor u Kninu do odvođenja u PP Knin uopće i čuo za ime njenog branjenika.

Svjedočenje Dikin Šabana

Kao civil bio je zarobljen u kolovozu 1991. godine u Smilčiću, kada su mu prišla dva uniformirana čovjeka, koji su ga odveli u PP Knin. U Kninu je proveo oko 1 i pol mjesec. U zatvoru policije su ga tukli i maltretirali na razne načine. Nakon toga je prebačen u Staru bolnicu. Prvo su bili smješteni u jednoj velikoj prostoriji, a zatim u ćelijama. Najgora smjena bila je od 19 do 23 sata. Bili su prisiljavani čak i na seksualno zadovoljavanje.

Optuženog je prepoznao kao jednog stražara, no rekao je da nije spadao u opasnije stražare, jer nije izmišljao ponižavajuće i odvratne stvari. Ostali su naređivali da se međusobno udaraju nogama, da laju na mjesec. Npr., Marko Salopek je morao jesti sol, nakon čega je bio sav natečen.

Nije se mogao sjetiti stavljanja soli na rane i elektrošokova, a niti da li ga je tukao baš optuženi. Sjetio se da je jedan visoki jaki stražar, kojeg su zvali Bosanac, tukao sve. Zvonko Maloča, Ivan Atelj, Stanko Silov su također dobili batina. Sjeća se i Radoslava Bobanovića, bio je smješten s njim u velikoj prostoriji, ne zna da li je bio seksualno zlostavljan i da li je bio tučen.

Ivana Hodaka se nije mogao sjetiti.

02. studenog 1991. godine razmjenjen je na Žitniću.

Za optuženog Počuča Sašu rekao je da je bio jedan od boljih stražara u kninskom zatvoru. Nije se mogao sjetiti kada je uočio optuženika kao jednog od stražara. Na rukavu je imao natpis SAO Krajna, misli da pištolj nije nosio.

Imena D Mitar Budimir i Branko Gajić mu ništa ne znače.

Svjedočenje Tomislava Teskere

Nakon pada Kijeve, prilikom povlačenja, bio je zarobljen kao civil, zajedno sa Vladom Mikulićem, koji je bio pripadnik garde. Zarobili su ih u Markovcu, a onda su ih vodili prema Kninu. Dovedeni su u kninsku miliciju. Tamo su bili 3-4 dana. Tukli su ih, poljevali šmrkovima. Nakon toga prebačeni su u zatvor tzv. Stara bolnica. Bio je smješten u jednoj sobi zajedno s još nekim zarobljenicima. Tamo je proveo 72 dana. Zatvorenici su konstantno tučeni, sve do razmjene u Pakovu selu 02. studenog 1991. godine.

Optuženog Sašu Počuču nije mogao prepoznati kao stražara iz Stare bolnice.

Sjeća se da se WC čistio jezikom, a poznata su mu i seksualna zlostavljanja. Sa njim u sobi bio je Marko Salopek, Šaban Dikin, Pave i Ivan, dva brata iz Like, zatim netko iz Sinja. Imena Keselj, Mrkonjić, Franić, Barbarić, Delić, Ivan Hodak, Krsto Silov, Stipe Banovac, Frano Halužar, Lojić Marko i Davor, Katuša, Ivan Požeg, Štibola, Stanko Kolčeg, Šidin, Lojić, Pilipović, Perić, nisu mu poznata. U sobi nije bilo svećenika, ali je od drugih osoba čuo da je bio zarobljen i svećenik.

Nakon iskaza svjedoka braniteljica optuženog uložila je prigovor u djelovima koji su u kontradiktornosti sa iskazom predhodno saslušanog svjedoka.

Svjedočenje Franje Halužara

Kao civil zarobljen je 27. rujna 1991. godine kod Zelenog hrasta. S njim je bio i Mirko Barbarić. Za vrijeme zarobljavanja bio je u civilnom odjelu, a Mirko Barbarić i on kazali su da su svećenici i da idu u posjet njegovoj majci te obrati vinograd. Prvo je odveden u Benkovac, a zatim u miliciju u Knin gdje je zadržan 2-3 dana, a nakon toga je prebačen u Staru bolnicu. Razmijenjen je 29. studenog 1991. godine, nakon 33 dana.

Rekao je da je u zatvoru u Staroj bolnici bilo maltretiranja, posebno između 19,00 i 23,00 sati. Maltretirali su ih stražari, ali i civili koje su stražari puštali u zatvor da tuku zarobljenike. Rekao je da ga je, kada je išao na WC, jedan stražar udario nogom u područje koljena. Sjeća se da se radilo o jednom visokom stražaru.

Imena Saša Počuča se nije mogao prisjetiti. Nije mogao reći da li ga je udario optuženik.

Izjavio je da je hrane u zatvoru bilo vrlo malo. Nije bio seksualno zlostavljan, nije maltretiran strujom, no od ostalih zatvorenika je čuo da je bilo takvog maltretiranja.

Rekao je da je bio u ćeliji sa Lazarušićem, Dragom i Ivicom Šimić, Ivanom Zrno i Lukom. I

Imena Ivan Atelj, Ivan Hodak i Tomislav Tesker mu nisu poznata. Slabo se sjeća Marka Salopeka, a dobro Šaban Dikina.

Prisjetio se i starije osobe koja je bila ubijena u zatvoru, po imenu Marko.

U nekoliko navrata išao je u Knin u bolnicu zbog povreda prsta i nokta, a i zbog problema sa želucom. Osoba nadimka Strašni nije mu poznata, ali se sjeća Legije, koji je ulazio u zatvor, bio je dosta grub, ali nije bio stražar u Staroj bolnici. Stražari se nisu zvali imenima i prezimenima, no poznat mu je stražar po imenu Saša. Sjeća ga se kao visokog plavokosog i uspravnog mladića, no nije mogao reći da li je to optuženik. Boravio je u ćeliji broj 6, koja se nazivala povlaštenom, a u njoj je bilo 14 zatvorenika. U 33 dana, koliko je boravio u zatvoru, nije bio niti u jednom drugom dijelu zatvora.

23. svibnja 2008. godine - nastavak dokaznog postupaka, izjašnjavanje o krivnji

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedočenje Mirka Barbarića

27. rujna 1991. godine, zajedno sa Franjom Halužarom, išao je u posjet majci osobnim kolima iz Zagreba. Negdje oko Zadra krenuli su krivom cestom te su naišli na pripadnike JNA i milicije Krajine. Nakon toga su bili ispitivani te su obavješteni da će biti razmjenjeni za neke vojnike. U Benkovcu su ih ponovno saslušavali, a potom su prebačeni u PP Knin. U Kninu su bili smješteni u samicu, do koje su dopirali jauci. Očito da su drugi zatvorenici bili mučeni. Tu su proveli tri dana, a potom su premješteni u Staru bolnicu. Prijem u Staru bolnicu bio je korektan. Svjedok se sjeća da je bio smješten u ćeliju broj 4, a Franjo Halužar u ćeliju broj 6. U ćeliji je bilo 10-12 zatvorenika. Sjeća se Dikin Šaban, koji im je objasnio kako se trebaju ponašati. U ćeliji su bili smješteni i Radoslav Bobanović, Mirko Medunić, Šimić iz Šuice, Ivica Zrno, Ante Mioč, Marko Salopek i još neke osobe.

Na zatvorenicima se najviše izivljavao „Bosanac legenda“, a potom Srđan. Često su se čuli jauci, zna da su zatvorenici bili tučeni i maltretirani, a poznato mu je i da je bilo seksualnih izivljavanja nad zatvorenicima.

Za optuženog Sašu Počuča čuo je od ostalih zatvorenika, o njemu su mu pričali Radoslav Bobanović, Mirko Medunić te Šimići, koji su bili strašno tučeni. Sjetio se da je Saša Počuča bio visok i uspravan mladić.

U zatvoru je proveo ukupno 33 dana. Dana 29. listopada 1991. godine razmjenjen je na Žitniću. Sjeća se Radoslava Bobanovića, koji je bio jako pretučen i u tako lošem stanju da ni u ćeliju nije mogao ući, već su ga ugurali četveronoške. Cijelu noć mu je pomagao jer je bio u jako lošem stanju. Pričao mu je o seksualnom izivljavanju, o tome kako je i on bio predmet izivljavanja. Ime i prezime Tomislav Tesker zvučalo mu je poznato. Sjeća se mladića iz Splita, ljudi iz Kijeva. Poznavao je i Marka Salopeka, Sikavice, Pilipovića, Požega. Nije se mogao sjetiti Bakovića, Lojića, Škibole, Kolčega, Šindina, Kabera, Modrića, Maričića.

Nije se mogao sjetiti je li među zatvorenicima bilo kakvih razgovora o mučenju elektrošokovima, no čuo je da im se davalo da piju preslanu tekućinu, nešto sa soli, no detalja se nije mogao sjetiti. Posljednjih 6-7 dana zatočeništva proveo je u obnovljenom dijelu Stare bolnice.

Svjedočenje Ivana Požega

Bio je u zarobljen zajedno sa Markom Salopek u Mukinjama. Odveženi su u Korenicu. Ondje je proveo 4 dana. U Korenici nije bio maltretiran. Potom su odvedeni u Knin.

U Staroj bolnici u Kninu je bio od 04. rujna 1991. do kraja siječnja 1992. godine. Prvih mjesec dana je svaki dan bio tučen, naročito od strane optuženog Saše Počuče. Njega se dobro sjeća i prepoznaje ga. Okrutni su bili i Srđan i „Bosanac“. Bilo je i stražara koji su bili dobri i nisu se izivljavali. Prisjetio se i događaja kada ga je „Bosanac“ vodio na WC i kad je došao optuženi i počeo ga tući nogama. Toliko je bio pretučen da je u kninskoj bolnici proveo slijedećih mjesec dana. I ondje je bilo maltretiranja. Za to vrijeme nije znao šta se događa u zatvoru.

Nije mu poznato da je bilo seksualnog izivljavanja, stavljanja soli na rane, elektrošokova.

Ivana Hodaka upoznao je u zatvoru, bolovao je od asme. Jednom prilikom, kad su išli na radnu akciju, jedan od staražara udario ga je laktom u prsa. Cijelu se noć tužio na boli, zvao je stražare da mu pomognu te je ujutro oko 8 sati preminuo. Misli da ga je udario stražar imenom Nikola. Osim Ivana poznavao je i Iliju Hodaka, koji nije bio tučen.

Nakon što je iz bolnice vraćen u zatvor, optuženika nije viđao. Čuo je da je umjesto Jovice Novakovića došao novi zapovjednik. Ponašanje prema zatvorenicima se popravilo.

Svjedočenje Zvonka Maloče

Zarobljen je 28. kolovoza 1991. godine kao pripadnik MUP-a, prilikom pada Kijeva.

Bio je ranjen u noge. Prvo su ga čuvali pripadnici JNA, a zatim su ga predali „martićevcima“. Vozili su ga u pravcu Knina, a počeli su ga tući već za vrijeme vožnje u sanitetskom vozilu. Po ulasku u bolnicu izbacili su ga iz auta i pretukli. Tukli su ga i vojnici i civili. Iz bolnice su ga prebacili u stanicu milicije. Tu je proveo 6 dana. Ponovno je bio tučen. Zatim je smješten u Staru bolnicu. Sjeća se optuženika. Optuženik ga nije tukao, ali mu je poznato da je tukao Bajana i Milu Slavića, koji je u međuvremenu preminuo.

Sjeća se da su s njim u ćeliji bili i Ante Slavić, Denis Delić, Ivan Šimić, Ivan Bajan, Ante Mijoč, Ivica Zrno. Poznato mu je da je i Denis Delić bio tučen, no nije mu poznato tko ga je tukao. Sjeća se i Šaban Dikina, Ivana Atelja, Jure Rogića, Ivana Hodaka, Ante Kovačevića, kojeg je zaklao stražar „Bosanac Legenda“.

Poznato mu je da je bilo seksualnog zlostavljanja na hodniku i da je u tome učestvovao Bosanac, no nije siguran da je u tome sudjelovao i optuženik.

Ne zna da li je bilo mučenja elektrošokovima, kao niti stavljanja soli na rane, no nakon izlaska iz zatvora čuo je o gašenju cigareta na rukama i nogama, ali mu pojedinosti o tome nisu poznate.

Imena stražara mu nisu poznata, jer su se uglavnom zvali nadimcima. Naknadno je iz knjige Mirka Barbarića saznao njihova imena i prezimena.

Saša Počuča mu nije bio poznat po nekom nadimku, već samo kao Saša.

Proširenje optužnice

Nakon saslušanja svjedoka Zvonka Maloče zamjenik ŽDO dopunio je činjenični opis kaznenog djela pod točkom 1. optužnice tako što je među oštećenike uvrstio Ivana Bajana i Milu Savića, a u ostalom dijelu činjenični opis kaznenog djela pod točkom 1. i 2. ostali su neizmjenjeni.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ŽDO predložio da se na okolnosti kaznenog djela pod točkom 1. i 2. optužnice u svojstvu svjedoka pozove Ivan Bajan. Također je predložio da se u svojstvu svjedoka pozovu i ispituju svi ranije predloženi svjedoci koji nisu ispitani na glavnoj raspravi.

Braniteljica optuženika predložila je da zamjenik ŽDO obuhvati optužnicom sve osobe sa popisa knjige dežurstva iz kninskog zatvora - Stare bolnice, koje se uklapaju u njegov koncept optužnice, s tim da se razdijele na civile i na vojne osobe. Predloženo je i da se pribavi knjiga povreda, knjiga tzv. prozivnik i knjiga službenih zabilježaka, sve s ciljem utvrđivanja relevantnih činjenica.

Izjašnjavanje o krivnji

Optuženik je, pozvan da se izjasni na dopunu činjeničnog opisa optužnice u odnosu na imena i prezimena Ivan Bajana i Mile Savića, izjavio da razumije dopunu te da ostaje kod svoje obrane.

Rješenje Vijeća

Nakon toga vijeće je donijelo rješenje kojim su se odbili svi prijedlozi ŽDO Šibenik kao nepotrebni i suvišni za ispravno presuđivanje.

23. lipnja 2008. godine - dokazni postupak

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Glavnoj raspravi, osim Predsjednice vijeća i opt. Počuča Saše, nisu pristupili članovi vijeća, kao niti braniteljica Vera Bego i zamjenik ŽDO-a Šibenik Zvonko Ivić.

Predsjednica vijeća odgodila je glavnu raspravu za **03. srpnja 2008. godine** zbog iznenadne bolesti zamjenika ŽDO Šibenik. Zbog nužne hospitalizacije te njegove nemogućnosti pristupanja glavnoj raspravi spis će preuzeti njegova zamjenica.

3. srpnja 2008. godine - dokazni postupak, objava presude

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Predsjednica Vijeća utvrdila je da su glavnoj raspravi pristupili Sanda Pavlović-Lučić, zamjenica ŽDO Šibenik, Vera Bego, odvjetnica iz Šibenika, braniteljica optuženika, opt. Saša Počuča, priveden po djelatnicima Zatvora u Šibeniku.

Pročitani dokazi

Na samom početku glavne rasprave konstatirano je da su pročitani: zapisnici o prepoznavanju Saše Počuče, otpusno pismo za ošt. Bobanovića (str. 165 spisa), cjelokupna liječnička dokumentacija za ošt. Mioč Antu (str. 208-215 spisa), izvješće o ubojstvu Muljan Ante i Hodak Ivana (str. 254 spisa), zapisnik o vanjskom pregledu Hodak Ivana (str. 257 spisa), izvadak iz matice umrlih (str. 263 spisa), knjiga dežurstava dostavljena od strane PU Šibensko - kninske, priložena spisu, zapisnici o prepoznavanju (str. 10-17 spisa), izvješće (str. 352-353 spisa), dokumentacija (str. 355-381 spisa) te da je pregledan fotoelaborat (str. 260-363-2 spisa).

Predloženi dokazi i prigovori

Braniteljica optuženika usprotivila se čitanju zapisnika o prepoznavanju optuženika, a njen prijedlog za izdvajanjem zapisnika o prepoznavanju odbijen je kao neosnovan.

Također je prigovorila i izvedenim dokazima u odnosu na liječničku dokumentaciju za ošt. Antu Mioča, jer u postupku nije utvrđeno gdje je i kada zadobio povrede. U odnosu na liječničku dokumentaciju, pregleda leša, fotoelaborat i smrt Ivana Hodaka, istaknula je kako ne postoji uzročno-posljedična veza sa ponašanjem opt. Saše Počuče.

Zamjenica ŽDO-a iz Šibenika ostala je kod prijedloga da se predloženi dokazi izvedu, te da se ispitaju svi predloženi svjedoci koji nisu saslušani.

I braniteljica optuženog ostala je kod prijedloga za saslušanjem svjedoka Igora Radoševića i Ivana Validžić, o okolnosti ponašanja optuženika za vrijeme obavljanja radova izvan zatvora Stara bolnica, a i u zatvoru. Tomu se zamjenica ŽDO-a protivila, smatrajući da su svjedoci suvišni s obzirom na dosadašnji tijek dokaznog postupka. Braniteljica optuženika predložila je i da se pribave knjige zabilježaka i povreda.

Vijeće je donijelo rješenje kojim su odbijeni svi prijedlozi ŽDO Šibenik, a i braniteljice optuženika, kao suvišni i nepotrebni za ispravno odlučivanje.

Braniteljica optuženika predložila je da se pročita i izvede kao dokaz rješenje V.P. Pula iz kojeg je razvidno da je optuženik prekinuo služenje vojnog roka 22. kolovoza 1991. godine te je zatim predložila da se kao dokaz pročita rješenje Uprave za obranu, iz travnja 2000. godine, kojim se prihvaća zahtjev optuženika za priznavanjem služenja vojnog roka, da se kao dokaz pročita rodni list Slobodana Počuče, izvod iz matične knjige vjenčanih te privatno pismo optuženika koji je isti uputio svojoj supruzi za vrijeme služenja vojnog roka u Puli, a iz kojeg je vidljiva njegova opredjeljenost. Svim navedenim dokaznim prijedlozima zamjenica ŽDO nije se usprotivila te je vijeće izvršilo uvid u originale priloženih preslika.

Nakon izvođenja navedenih dokaznih prijedloga stranke su izjavile da nemaju daljnjih prijedloga te je Predsjednica vijeća konstatirala da je **dokazni postupak završen.**

Završne riječi zamjenice ŽDO

Zamjenica ŽDO Šibenik u svojoj završnoj riječi istaknula je da je u dokaznom postupku dokazano da je optuženi počinio kaznena djela koja su mu stavljena na teret, ratni zločin protiv civilnog stanovništva i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika

U tom smislu istaknula je iskaze svjedoka koji su kao civilne osobe bili zatvoreni u bolnici, Čačić Šime, Mioč Ante, Šimić Drage, Mikulić Živka, Halužar Franje, Sikavica Marka, a i ostalih svjedoka koji su saslušavani, kao Ćosić Jakova, svjedoka Matende, Lazarušića, Periša, Bobanovića, Medunića. Istaknula je i okolnost da je osam osoba odmah prepoznalo optuženika, predhodno ga detaljno opisavši. Po ocjeni ŽDO Šibenik, Vijeće treba iskaze navedenih svjedoka prihvatiti kao točne i vjerodostojne jer navedeni svjedoci nisu imali nikakvog razloga teretiti optuženika. Istaknula je kako se oni sjećaju utuženih događaja, bez obzira na dug protek vremena. Predložila je da Vijeće prilikom donošenja presude uzme u obzir olakotnu okolnost, da je optuženi u vrijeme počinjenja imao 20 godina, a od otegotnih okolnosti da se uzme u obzir brojnost osoba i način zlostavljanja, te da vijeće proglasi optuženika krivim za oba kaznena djela na način kako je predloženo u optužnici.

Završne riječi braniteljice optuženika

Braniteljica optuženika u svojoj završnoj riječi istaknula je da se u postupku nije sa sigurnošću utvrdilo i dokazalo da je njezin branjenik počinio kaznena djela. Predložila je donošenje oslobađajuće presude.

Iskaze svjedoka Čačića, Mioča, Šimića, Bobanovića, Medulića, koji terete optuženika, ocjenila je subjektivnima. Navela je da je njen branjenik detaljno opisao svoje ponašanje, da je priznao udarce u odnosu na svjedoka Graberskog, no da je i naveo razlog za to svoje ponašanje. Istaknula je da je postojala jedna grupa svjedoka, saslušanih u postupku, njih desetak, koji nisu teretili optuženika, kao npr. svjedci Dikin Šaban, Barbarić, Halužar, Salopek, Maloča, koji su iskazali da je optuženi tukao neke druge osobe, koji kao svjedoci nisu saslušani u ovom postupku. Smatra da nisu ostvarena bitna obilježja kaznenih djela. Istaknula je i olakotnu okolnost, da je optuženik imao svega 19 godina, da je prihvatio posao u zatvoru da bi izbjegao odlazak na ratište, da njegovo ponašanje tijekom vremena od kraja kolovoza 1991. do početka siječnja 1992. godine ne ispunjava obilježja kaznenog djela. Skrenula je pozornost Vijeću da su određeni svjedoci, koji su saslušani, razmijenjeni prije dolaska optuženika u zatvor, a svjedoci koji ga terete, terete ga iz razloga što su proživjeli strahote, a njihovi iskazi su pristrani. Istaknula je i iskaze svjedoka datih u prilog njenog branjenika. Stav obrane je da Vijeće treba donijeti oslobađajuću presudu i optuženika osloboditi za oba kaznena djela.

Završne riječi optuženika

Optuženi Počuča Saša se u svemu pridružio završnoj riječi braniteljice ističući da mu je žao zbog svega što se dogodilo, da je bio mlad i naivan te da danas s obzirom da je stariji sigurno ne bi postupio isto.

Objava presude

Nakon vijećanja i glasanja vijeće je donijelo presudu u ime RH kojom se Počuča Saša proglašava krivim za ratni zločin protiv civilnog stanovništva i za ratni zločin protiv ratnih zarobljenika. Za svako kazneno djelo utvrđena je kazna zatvora u trajanju od 3 godine te je izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 5 godina.

Saša Počuča kriv je što je u razdoblju od kraja kolovoza 1991. godine do početka siječnja 1992. godine u Kninu, tijekom oružane agresije tzv. JNA i paravojnih snaga SR Jugoslavije i naoružanih srpskih paravojnih postrojbi tzv. Republike Srpske Krajine, na Republiku Hrvatsku, nakon što su pripadnici martićeve milicije lišili slobode civile Čačić Šimu, Mioč Antu, Šimić Dragu, Šimić Ivana, Zrno Ivicu, Mikulić Živka, Pilipović Mirka, Požeg Ivana, Baljan Ivana, Slavić Milu, te pripadnike Hrvatske vojske Ćosić Jakova, Matenda Žarka, Graberski Ivicu, Lazarušić Nenada, Periš Mihi, Matić Ivicu, Mrkonjić Željka, Keselj Josipa, Franić Božu, Grubišić Tomislava, Blažević Zdenka, Delić Denisa, pripadnike MUP-a RH Bobanović Radoslava, Medunić Mirka, Škorić Ivana, Slavić Antu, Mikulić Vladimira, Atelj Ivana, zatočili ih i zatvorili u «Okružni zatvor» smješten u prostorijama stare i napuštene bolnice u Kninu, postupajući u svojstvu «martićevog milicajca», sve imenovane civile svakodnevno tukao na način da im je naređivao da se licem okrenu prema zidu, rašire noge i s visoko podignutim rukama oslone na zid, a zatim ih tukao nogama na kojima je imao vojničke čizme, šakama, gumenom palicom, drugim tvrdim predmetima koji su mu se našli pri ruci, te na nastale ozljede stavljao kuhinjsku sol, gasio im žar od cigareta u ustima te punu šaku soli stavljao u usta, prisiljavajući ih da žar od cigareta i kuhinjsku sol progutaju, što su oni u strahu i činili. Prisiljavao ih je da jezikom operu pod od WC i da ustima pokupe opuške od cigareta po dvorištu zatvora, prisiljavao ih na oralni seks na način da jedan drugome neizmjenice i međusobno stavljaju penis u usta prijeteci im da će ih ubiti i odsjeći im penis ukoliko to ne budu radili, uslijed čega je kod imenovanih zatočenih civilnih osoba i ratnih zarobljenika, zbog zadobivenih brojnih teških tjelesnih ozljeda po život u vidu prijeloma kostiju, unutarnjeg krvarenja i raznih drugih teških ozljeda te psihičkog zlostavljanja i maltretiranja, nastalo trajno oštećenje tjelesnog i mentalnog zdravlja te trajna invalidnost,

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, mučio je i nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu i prema ratnim zarobljenicima,

čime je u stjecaju učinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv civilnog stanovništva (čl. 120 st. 1 OKZRH), te kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv ratnih zarobljenika (čl. 122 OKZRH).

U kaznu zatvora u trajanju od 5 godina optuženom Počuča Saši se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru, od dana 19. travnja 2007. godine, kada je lišen slobode.

Temeljem čl. 102. st. 4. ZKP-a optuženiku je produljen pritvor.

Oštećenici Šime Čačić, Ivan Šimić, Jakov Čosić, Ivica Matić, Ivica Graberski, Radoslav Bobanović, Tomislav Grubišić, Mirko Medunić, Ivan Škorić, Nenad Lazarušić, Anto Mioč, Žarko Matenda, Miho Periš i Ivan Požeg su sa svojim imovinsko-ravnim zahtjevom upućeni u parnicu.